

Visos knygoje minimos dainos, įtrauktos į Felinės grojaraštį, iš tiesų egzistuoja. Jos buvo sukurtos specialiai šiam trileriiui. Įkvėpti istorijos, menininkai savo muzika ir tekstais padarė didžiulę įtaką pasakojimo siužetui.

1

Lygiai 18.42, praėjus trims savaitėms, dviem dienoms bei devynioms valandoms po to, kai pakeliui į mokyklą be žinios dingo dukra, du kartus suskambo durų skambutis, ir Tomui Jagovui teko įsitikinti, jog siaubas gali būti begalinis. Likimas neatsižvelgia į tai, kad žmogus mano pasiekęs nepakeliamos kančios ribą.

— Kas ten? — paklausė jis, ir žodžiai nuaidėjo per tuščią apleistą priekinį kiemą.

Jie jau trejus metus gyveno Nikolo Ežero rajone, kuris buvo gerokai per brangus, tačiau mažas vieno aukšto namelis puikiai tiko trijų asmenų šeimai. Pačiame Rėvyzės parko pakraštyje stovintis pilkas namas plokščiu stogu atrodė pernelyg kuklus tarp aukštuomenės vilų, ir tikriausiai pasiturintys pirkėjai būtų jį sulyginę su žeme, kad toje vietoje pastatytų naują vilą, derančią prie šio prabangaus rajono. Iš pradžių jie irgi apie tai svajojo — tada, kai Tomas dar turėjo vilčių gauti direktoriaus pareigas Griunevaldės privačioje gimnazijoje, kur dėstė geografiją ir fiziką. Tačiau paaukštinimas atiteko kitam žmogui, o nuo to laiko jo atlyginimas nustojo augti. Sudėjus su žmonos Emilijos alga už slaugytojos darbą, pinigų užteko kredito įmokoms bei mokesčiams už komunalines paslaugas, o mėnesio pradžioje — dar ir įprastiems gyvenimo poreikiams patenkinti. Dabar didžiausia šeimos biudžeto dalis buvo skirta penkiolikmetei Felinei. Vien išlaidos mergaitės drabužiams, avalynei bei sporto įrangai kasmet padvigubėdavo. Kol vieną dieną staiga nukrito iki nulio.

Iki jos pagrobimo, — pagalvojo Tomas. Vyras vis dar laikėsi įsikibęs minties, kad anksčiau ar vėliau sulauks skambučio, ir už dukrą bus pareikalauta išpirkos. Tačiau žinojo, kaip mažai tai tikėtina. Iš Jagovų nebuvo ką paimti. Šeima neturėjo jokio paveldėto ar sukaupto turto, ir šitai akivaizdžiai matėsi.

„Iš sodo galima nuspręsti, kiek pasiturintys jo savininkai“, — mėgdavo sakyti Tomo mama. Jei buvo teisi, Jagovai atrodė tarsi neturtingi taurelės mėgėjai. Skirtingai negu kaimynai, jie neišgalėjo reguliariai užsisakyti kraštovaizdžio dizainerių paslaugų ir paversti savo sodo meno kūrinium. Nors kitoje gatvės pusėje įsikūrusių Hoisnerių gyvatvorė bei buksmedžiai atrodė taip, lyg būtų atspausdinti 3D spausdintuvu, nuo jų nukritę lapai dengė visą pievelę ir takelį iki pat laukujų durų, kurias Tomas ką tik atvėrė.

Didesnių liepų lapų spiečius pasiekė net kilimėlių, dėl to Tomas vos nepraėjo plytgalio. Tik žengęs į dulksną — spalio mėnesiui būdingą lietų, per kurį Berlyne įvyksta daugiausia savizudybių, — jis koja paspyrė raudoną knygos dydžio kliūtį.

Vyras nusistebėjo pamatęs šioje vietoje netikėtai atsiradusį daiktą. Pasilenkęs aptiko priklijuotą raštelį. Lipnioji juosta nebuvo tvirtai prilipusi prie korėto plytos paviršiaus. Veikiausiai kitas vėjo gūsis būtų nuplėšęs lapelį, ir Tomas niekada nebūtų perskaitęs žinutės. Sprendžiant iš rašysenos, laiškelių parašė jauna mergina:

Tėti, aš sugrįžau.

2

Tomas priklaupė prie radinio ir sustingo. Pirštai drebėjo, kūną užplūdo karščio banga, tarytum būtų išėjęs ne į lauką, o atsidūręs priešais karščiu tvoskiantį šildytuvą.

Ką tai turėtų reikšti?

Tebeklūpodamas apsidairė. Aplink, kiek akys užmatė, nebuvo nė gyvos dvasios. Tikriausiai tai tik žiaurus pokštas. Jį iškrėsti galėjo kas nors iš kaimynų vaikų, kurių dėmesį iš pradžių buvo prikausčiusios tradicinės žiniasklaidos priemonės, o vėliau — socialiniai tinklai su šurpiomis Felinės pagrobimo detalėmis. Vyras drebančiais pirštais atplėšė raštelį. Plytgalis rankoje taip pat virpėjo. Apvertęs jį kitoje pusėje rado antrą žinutę, kuri pasirodė dar paslaptingesnė už pirmąją.

Tai buvo daiktas — mažas raktelis, labai panašus į Emilijos lagamino, taip pat priklijuotas lipniaja juosta. Pakėlus plytą, raktelis vos neįkrito Tomui į delną.

Kas čia vyksta?

Tebeklūpėdamas vyras atsigrėžė į plačiai vėjo atlapotas duris ir ėmė svarstyti, ar nevertėtų pašaukti Emilijos. Jo žmona buvo ką tik išgėrusi vakarinę valiumo dozę, po kurios vėliau, dažniausiai prieš pat vidurnaktį, prireikdavo dar vienos tabletės. Jeigu pasisekdavo, po antros valandos nakties pavykdavo pamiegoti kelias minutes, o tada nerimas dėl Felinės vėl prikeldavo moterį iš miegų, ir prasidėdavo nauja siaubingos nežinomybės pilna diena.

Tomas nusprendė pirmiausia viską išsiaiškinti pats. Neabejojo prie sodo vartelių sutiksiantis grupę kikenančių pradinukų, kurie išsibėgios, vos tik jam pamėginus pasikalbėti.

Takelis leidosi į nuokalnę. Aukšta visžalių augalų gyvatvorė užstojo vaizdą į šaligatvį. Paprastai seni varteliai būdavo uždaryti, tačiau dabar girgždindamas vyrius juos sūpavo vėjas. Tomui išsitiesiant sutraškėjo sąnariai. Atsistojęs jis išvydo rodykles.

Iš viso tris, maždaug dešimties centimetrų ilgumo. Vieną jų jau buvo spėję beveik visiškai uždengti nukritę lapai. Rodyklės, raudona kreida nupieštos ant žvirgždo plokščių, buvo nukreiptos į sodo vartelius.

Kelrodis?

Iš pradžių užplūdęs jaudulys nuslopo. Tomui beeinant rodyklių kryptimi, per plonus drabužius ėmė skverbtis šaltis ir drėgmė. Jis būtų nieko prieš kasdien mūvėti tas pačias čino stiliaus kelnes ir vilkėti tuos pačius golfo marškinėlius ilgomis rankovėmis, kuriuos dėvėjo Felinės dingimo dieną. Reikėjo milžiniškų pastangų rūpintis savo išvaizda tuo metu, kai išoriniai dalykai tapo visiškai beprasmiai. Tačiau vyras negalėjo sau leisti atrodyti netvarkingai, su į visas puses styrančiais neklusniais tamsiais garbanotais plaukais. Tik ne tada, kai visuomenė stebėjo jį per didinamąjį stiklą, kurį žiniasklaida laikė norėdama įtikinti sensacijų ištroškusiems vartotojams. Jeigu Tomas apsileistų, visuomenė tai interpretuotų neigiamai. Tokios pat reakcijos sulauktų ir tada, jei visur vaikščiotų it tamsius kostiumus reklamuojantis modelis, todėl kaskart eidamas prie durų jis rinkdavosi kiek įmanoma kuklesnę, bet tvarkingą aprangą — mėlynus marškinius ir juodus džinsus.

Ir taip kiekvieną dieną.

Nuo tada, kai buvo pagrobta Felinė.

Jei tai buvo pagrobimas.

Reikėjo tikėtis.

Tomas atidarė sodo vartelius ir žengė ant šaligatvio, kur neišvydo nė gyvos dvasios. Jis avėjo šlepetes, į kurias paskubomis įsispyrė netikėtai nuaidėjus durų skambučiui. Atrodė, kad

kojinės tarsi kempinės sugėrė vandenį, besiskverbiantį vidun pro veltinio padus. Tomas jautėsi taip, lyg jau būtų peršalęs ir karščiuotų, o tai galėjo lemti siurrealistiška situacija, į kurią ką tik pakliuvo. Paslydęs ant nukritusių kaštono lukštų vyras vos neišsitiesė ant žemės.

Asfaltuota gatvė buvo pakankamai plati, kad automobilius būtų galima patogiai statyti prie šaligatvio abiejose pusėse, tačiau keli namų savininkai nusprendė, kad jie turi būti paliekami tik vienoje. Būtent priešais vienaukštį Jagovų namą. Jeigu ši oficialiai nepripažinta taisyklė ir neegzistuočiau, Tomas vis tiek būtų pastebėjęs mikroautobusą, kuris, pažeisdamas kaimynystės etiketą, riogsojo „neteisingoje“ pusėje, maždaug už dviejų metrų nuo jo. Šis buvo toks purvinas, jog nepavyko nustatyti, baltas jis ar pilkas. Galinės dviverės automobilio durys turėjo kai ką bendra su sodo vartais, vedančiais į Jagovų namus, — jos buvo praviros.

Tarpas visai nedidelis, bet labai gerai pastebimas — kaip ir tai, jog mikroautobusui stigo valstybinių numerių.

— Kas ten? — Tomas dar kartą uždavė visai beprasmišką klausimą.

Tarsi žmogus, dėl kažkokių priežasčių sukūręs šią keistą inscenizaciją, staiga nuspręstų laisva valia atskleisti savo tapatybę ir iššoktų iš už alėjoje augančio medžio.

Pripuolęs prie automobilio vyras pirmiausia apėjo jį ratu. Tada žvilgtelėjo į vairuotojo kabiną. Prie vairo niekas nesėdėjo. Tomas nieko nelaukęs atidarė galines duris. Kairę alkūnę laikė iškėlęs virš galvos, kad galėtų apsiginti, jei kas nors pamėgintų užgriūti ar trenkti.

Tačiau jį sužeidė ne kumščiai ir ne ginklai. Tai padarė viintelis žodis, taip išmušęs iš pusiausvyros, it po kojomis būtų įgriuvusi žemė.

— Tėti?

3

Tomas negalėjo tuo patikėti. Bijojo, jog visa, ką mato ir girdi, tėra haliucinacija. Tačiau tai iš tiesų buvo dukros balsas. Ir figūra, tupinti tamsiame mikroautobuso kampe, priminė Felinės. Mergaitė atrodė liekna, savo amžiui normalaus metro šešiasdešimt penkių centimetrų ūgio, o plaukai, siekiantys pečius, krito ant veido.

— Feline?

— Tėti?

O Dieve!

— Feline, tai tu?

Kurį laiką iš susijaudinimo jie kalbėjo vienas kito negirdėdami. Nors Tomas neabejotinai atpažino savo dukrą, vis dar negalėjo patikėti tuo, kas įvyko. Tėvui atrodė, kad viskas yra karščiavimo sukeltos haliucinacijos.

Prašau, neleisk man pabusti. Prašau, leisk man dabar apkabinti Felinę, — mintyse meldė jis lipdamas į automobilį.

Viduje nešvietė nė viena lemputė. Mikroautobusas buvo pastatytas pačiame viduryje tarp dviejų gatvės žibintų, todėl vidun prasiskverbė tik labai menki ir taip silpnų spindulių likučiai. Dvokė dulkėmis, įrankiais ir baimės prakaitu.

Besiropšdamas Tomas susimušė kelį, tačiau skausmas buvo visiškas menkniekis, palyginti su laimės pojūčiu, apėmusiu apglėbus savo mergytę.

Penkiolikmetę, kuri, nepaisant siaubo ir nevilties, vis dar kvepėjo kaip jo dukra. Kurią apkabinęs net per šiukščios medžiagos marškinius jautė savo vaiką. Jos kūno kontūrai vis labiau

derėjo su balsu, kurio Tomas šitiek laiko ilgėjosi ir kurio pačioje širdies gilumoje jau nebesitikėjo išgirsti, — su Felinės balsu!

— Tėti, prašau, išlaisvink mane!

Jis tvirtai laikė savo mylimą vaiką glėbyje, kvėpavo su juo vienu ritmu ir buvo taip įsijautęs į tą akimirką, jog prirėkė šiek tiek laiko suprasti, ką dukra nori pasakyti.

— Išlaisvinti?

Dabar Tomas suvokė, kodėl Felinė tik viena ranka atsakė į jo apkabinimą. Mergaitės dešinioji buvo suvaržyta — dilbis iškeltas į viršų. Dukrai sujudėjus, jis išgirdo metalo žvangėjimą. Antrankiai.

Matyt, Felinė buvo prirakinta prie metalinio statramsčio, paslėpto po furgono lubomis. Antrankiai kabėjo ant mažo, bet nelankstaus vamzdžio.

Antrankiai?

Vyras akimirksniu suprato, kam reikalingas po plyta raktas. Buvo įsidėjęs jį į mažą laikrodžiui skirtą kišenėlę, vien dėl estetinių priežasčių puošiančią beveik kiekvienos džinsų poros priekinę kišenę. Atrodė, kad raktas tiko, — tai konstatavo po visą amžinybę trukusių mėginimų atgrubusiais pirštais ištraukti jį iš kišenėlės ir įkišti į antrankių spyną.

— Prašau, tėti, paskubėk! Aš taip bijau!

— Viskas bus gerai, brangute. Viskas bus gerai.

Tą akimirką, kai jau ketino pasukti raktą, netikėtai suskambo melancholiška daina. Atrodė, besidaužanti širdis tuoj iššoks iš krūtinės. Nuo išgąščio raktas iškrito Tomui iš rankos.

— Oi, ne, atsiprašau, — sumikčiojo jis, tačiau žodžius nustelbė Felinės verksmas ir muzika, kurios vyras neatpažino kaip mobiliojo telefono skambučio melodijos, kol nuo mikroautobuso grindų nepakėlė pašėlusiai mirksinčio įrenginio.

Tut so weh, dass nach so langer Zeit nichts von uns bleibt*, — išgirdo dainuojant neapsakomai liūdną kimų vyrišką balsą.

Išmaniojo telefono ekrane perskaitė nurodymą:

VERČIAU ATSilIEPK, TOMAI!

Kas čia vyksta?

Tomas svarstė, ar nevertėtų skambučio ignoruoti. Norėjo surasti ant grindų nukritusį raktą, išlaisvinti dukrą ir nusivesti ten, kur seniau jie buvo laimingi. Žinoma, visi vidiniai balsai įnirtingai reikalavo tiesiog išjungti aparatą ir nutildyti širdį veriančią muziką. Visi, išskyrus vieną skvarbų balsą, priminusį tai, kas buvo akivaizdu: *asmuo, kuris įdėjo šitiek pastangų — paliko raštelį, plytą ir raktus bei kreida piešė ženklus, — neleis taip lengvai pasprukti!*

VERČIAU ATSilIEPK, TOMAI!

Būtent todėl galiausiai pakluso nurodymui. Ir padarė didžiausią savo gyvenime klaidą tą pačią akimirką, kai, vos dainininkui ištarus „Sudie“, pakėlė ragelį.

— Klausau?

Balsas kitame ryšio gale ištarė tik kelis žodžius, tačiau nuo jų Tomui užgniaužė kvapą, o vėliau jis neteko ir proto. Pokalbio pabaigoje vyro siela buvo visiškai apnuodyta.

— Tėti? — sunerimo Felinė.

Mergaitės ranka tebebuvo prirakinta prie vamzdžio.

Tomas atsigręžė į dukrą. Džiaugėsi, kad prieblandoje jie negalėjo pažvelgti tiesiai vienas kitam į akis.

— Aš labai apgailėstauju, — sušnabzdėjo jis ir padėjo mobilųjį atgal ant mikroautobuso grindų.

— Ką turi omenyje? — paklausė Felinė trūkinėjančiu bal-

* Kaip skaudu, kad po šitiek laiko iš mūsų nieko nebelieka (vok.). (*Čia ir toliau — vertėjos pastabos.*)

su, kuris skambėjo it kasetiniu grotuvu leidžiamas kelių dešimtmečių senumo įrašas. — Dėl ko apgailestauji?

Ji kalbėjo vis garsiau, tačiau žodžiai vis tiek buvo permelkti siaubingo bejėgiškumo. Tarsi jau būtų labai daug iškentėjusi ir nebegalėtų nė sekundės ilgiau išverti to, ką siuntė likimas.

Tomui tai draskė ne tik širdį. Nors protas plyšo į gabalėlius, jis vis tiek negalėjo pasielgti kitaip.

— Aš labai apgailestauju, brangute.

Mergaitė laisvąja ranka pabandė tėtį pasiekti, tačiau jis žinojo dabar negalintis leisti savęs paliesti, antraip viskas bus baigta. Tada ims abejoti ir taps silpnas. Tą akimirką Tomas privalėjo sutelkti antžmogišką stiprybę.

— DĖL KO TU APGAILESTAUJI?! — suriko Felinė sukaupusi visas mirčiai pasmerkto žmogaus jėgas.

Būtent taip ir yra, — pagalvojo Tomas. Jis nusigręžė nuo dukros, apsisuko ir išlipo lauk.

— Tėti, ką darai? Ne. Prašau, nesiolk taip! Nepalik manęs vienos.

Vyrui iš akių ritorsi ašaros, stambesnės už lašus, barbenančius į mikroautobuso stogą.

— Myliu tave, mano angele, — pasakė jis ir uždarė duris.

Iš karto po to užsivedė variklis, trumpai sumirksėjo užpakalinių žibintų šviesos, ir automobilis pajudėjo, atimdamas iš Tomo tai, ką jis mylėjo, ir nepalikdamas nieko, išskyrus skausmą.

— NEPALIK MANĘS!

Tėvas tikrąja šio žodžio prasme svyravo. Grįždamas atgal jis kurį laiką pamiršo kvėpuoti ir gaudydamas orą įsikibo į kaštono kamieną. Ėjimas takeliu aukštyn į namus pareikalavo daugiau jėgų negu maratono bėgimas.

Laimėi, lietus sustiprėjo, todėl bent jau nereikėjo aiškintis dėl ašarų žmonai, kuri nerimaudama pasitiko prieškambarėje.

— Ką darei lauke? — paklausė Emilija įitariai stebeilydama į vyrą. Ji spoksojo į varvančius Tomo plaukus, šlapias kelnes, nuo lietaus permirkusias ir patamsėjusias šlepetes. — Kas atsitiko?

— Nieko, — atsakė šis ir susigėdęs nukreipė žvilgsnį į šoną.

Tuomet uždarė duris ir pasijuto taip, lyg būtų įkalinęs savo gyvenimo laimę.

— Tiesiog kurjeris, — beveik be garso pridūrė. — Supainiojo namo numerį.

*Besser ruf 9-1-1, 1-1-0,
weil dich sonst niemand sucht.
Oder sag bye-bye zu dei'm Life,
auf dass du in Frieden ruhst. **

MAJAN — „Junkie“**

* Verčiau skambink 911, 110,
nes daugiau niekas tavęs neieško.
Arba atsisveikink su gyvenimu
Ir ilsėkis ramybėje. (*Vok.*)

** Narkomanas (*angl.*).

4

ALEKSANDRAS CORBACHAS PO TRIJŲ DIENŲ

Pjūviai trylikametės mergaitės odoje buvo atlikti įgudusia ranka. Sukrešėjęs kraujas šviežias, ne daugiau kaip dviejų dienų. Kaip ir kumščio dydžio kraujosruva bei žaizdelė, kurią padarė į šlaunį užgesinta cigaretė.

— Ar jūs suprantate, su kokia iškrypusia kiaule turime reikalų? — paklausė Klausas Althofas.

Jo apatinė lūpa virpėjo iš įsiūčio. Vyras mėgino šnekėti pašnabždomis, nors tai visai neatrodė būtina — jo dukra Antonija sėdėjo savo kambaryje, iš kur negalėjo girdėti pokalbio.

— Tas pamišėlis akivaizdžiai mėgavosi. Pažiūrėkite štai *čia!*

Mergaitės tėvui nereikėjo raginti. Ir taip neįstengiau atplėšti akių nuo šiurpių nuotraukų, kuriose buvo užfiksuoti Antonijos sužalojimai, ir niršau ant savo likimo.

Tuo metu atrodė, jog visas pasaulio blogis gimsta todėl, kad mes nerandame atsakymo. Atsakymo į klausimą: „Kodėl aš gyvenu?“ Turėjau omenyje ne bendrąjį gyvenimo prasmės klausimą, apie kurį filosofai ir mokslininkai diskutuoja nuo mūsų sąmonės atsiradimo. Man būtų pakakę individualaus atsakymo, susijusio tik su manimi: *Kodėl aš, Aleksandras Corbachas, trisdešimt devynių metų amžiaus, metro aštuoniasdešimties centimetrų ūgio, sveriantis devyniasdešimt du kilogramus, esu šiame pasaulyje?*

Ar mano gyvenimas skirtas siekti kokio nors aukštesnės jėgos numatyto tikslo? O gal manasis egzistavimas — beprasme Visatos užgaida? Ar man, policijos pareigūnui, buvo prasminga mėginti gelbėti kitų gyvybes, jeigu kartą teko nušauti išprotėjusią moterį, kuri ketino nuo greitkelio viaduko numesti iš ligoninės pagrobtą kūdikį? Ar kada nors atsiras kokia nors aukštesnė instancija, pagirsianti mane už tai, jog nutraukęs darbą policijoje pašvenčiau savo gyvenimą tiriamajai žurnalistikai ir kartą išgelbėjau vaiką iš iki šiol nesučiuoto serijinio žudiko nagų? O gal ta aukštesnė būtybė, nustatanti mūsų egzistencijos žaidimo taisykles, gyvenimo pabaigoje iš manęs juoksis, nes siekdamas gelbėti kitus sugrioviau savo paties šeimą ir netyčia nužudžiau nekaltą žmogų?

Dėl vieno dalyko nė kiek neabejoju — jeigu būčiau labiau rūpinęsis savimi, mano žmona tebebūtų gyva, o trylikametis sūnus Julianas kasnakt neatsibustų iš miego kankinamas košmarų.

— Jūsų dukra buvo nuskriausta ši savaitgalį? — paklausiau tebelaikydamas rankoje momentines nuotraukas.

— Tikrai taip, — patvirtino Kristina Hiopfner, susijaudinusio tėvo kaimynė, kuriai aš jaučiau didžiulę pagarbą.

Per pastaruosius metus, kai ji buvo mano advokatė ir atstovavo man baudžiamosiose bylose įvairiose teismo instancijose, galėjome ir nesusidraugauti, tačiau tarp mūsų susiklostė abipusiu pasitikėjimu grįsti santykiai, peržengę profesinio bendravimo ribas, kaip dažnai nutinka valandų valandas leidžiant su žmogumi, į kurio profesionalias rankas atiduodi savo likimą.

„Ar galėtumėte padaryti man paslaugą? — neseniai paprašė manęs Kristina. — Tai susiję su mano geru pažįstamu.“

Neturėjau kitos išeities, tik imtis jos kaimynų problemos.

Juk dėl manęs buvo nuveikusi neapsakomai daug. Taigi, šiandien atvykau čia į susitikimą.

Po to, kai man buvo leista mergaitės kambaryje trumpai akis į akį pasikalbėti su Antonija, mes susėdome vienas priešais kitą valgomajame prie didžiulio senoviško ir tikriausiai nuodėmingai brangaus užmiesčio stiliaus valgomojo stalo.

Nors Kristina net laisvalaikiu stengėsi nedemonstruoti turtų, kuriuos susikrovė puikiai atlikdama teisininkės darbą, jos kaimynas nebuvo toks santūrus — vyro ranką puošė garsaus prekių ženkle laikrodis, o marškinius — ryškus firmos logotipas.

— Kiek laiko jūsų buvusi žmona turi tą naują draugą? — paklausiau Althofo.

— Maždaug pusmetį.

— Ar abu esate globėjai?

— Aš pagrindinis. Antonija pas Astridą būna tik kas antrą savaitgalį.

Linktelėjau.

— Ar jūsų dukra dažnai grįžta su tokiais sužalojimais?

Klausas nepatenkintas dėbelėjo į mane.

— Pone Corbachai, kaskart neapžiūrinėju jos kūno ir neieškau į akis krintančių žymių. Sužinojau tik tada, kai man apie tai papasakojo Antonijos geriausia draugė. Fenja čia nakvojo ir pastebėjo sužeidimus. Tačiau taip — po savaitgalio viešnagių mergaitė ėmė elgtis keistai. Bent jau nuo tada, kai atsirado Normanas. O praeitą savaitgalį mano buvusi žmona turėjo dalyvauti mokymuose, taigi, dukrai teko ilgokai pabūti su motinos naujuoju draugu.

— Suprantu.

Padėjau momentines nuotraukas į šalį. Vaizdu į apačią. Prisižiūrėjau į jas pakankamai.

— Kas nufotografavo?

— Mano sužadėtinė Sara. Jiedvi su Antonija artimos. Iš esmės ji gerai sutarė ir su Astrida. Nors nuo skyrybų, įvykusių prieš dvejus metus, abi taip ir netapo draugėmis, tačiau kartais susitikdavo. Mums, kaip išsiskyrusiai ir bendrą vaiką auginančiai bei naujus santykius kuriančiai porai, sekėsi visai neblogai. Kol nepasirodė tas chuliganas su motociklu.

— Normanas? — pakartojau vardą, kurį ką tik man buvo pasakęs.

— Jis dirba motociklų aksesuarų parduotuvėje ir važinėja rokerišku motociklu.

Althofas aiškiai leido suprasti tokį proletarišką buvusios žmonos elgesį laikantis visiškai nepriimtiniu.

— Norime, jog nepaleistumėte Normano iš akių. Kiekvienas, darantis kažką panašaus, turi tamsių paslapčių.

Susižvalgiau su Kristina. Ši neverbaliniais signalais išreiškė prašymą, kad pirma paprasčiausiai išklausyčiau jos kaimyną.

— Nenoriu, kad jam būtų skirta lygtinė bausmė už kūno sužalojimą, — piktai aiškino Klausas. — Noriu, kad rastumėte ką nors, kas galėtų jį sužlugdyti.

— Suprantu, — pakartojau dar kartą ir pro didžiulį langą pažvelgiau į lauką.

Priešais driekėsi parkas, todėl niekas negadino vaizdo. Nors tai nebūdinga šiam metų laikui, skaisčiai švietė saulė ir tik retkarčiais ją uždengdavo vienas kitas debesėlis. Anksčiau žiūrėdamas į tokį švelniai mėlyną dangų akimirkai pamiršdavau visus savo rūpesčius. Šiandien atrodė, jog kūnas nebegali pakęsti, kai mano tamsi siela nedera su niūria gamta.

Antonijos tėtis vėl apvertė momentines nuotraukas ir išdėliojo jas priešais mane tarsi atminties kortas.

— Ar kada nors matėte ką nors tokio iškrypėliško?

Dirstelėjau į Kristiną. Savaiame suprantama, mano advokatė žinojo, kas sukosi man ant liežuvio galo. Atsakymas, atėjęs į galvą, išsiliejo tokiu vidiniu monologu:

Ar esu matęs ką nors blogesnio? Leiskite pasvarstyti, pone Althofai. Buvo vienas atvejis — daugiau kaip prieš dvejus metus. Tada žinomame laikraštyje dirbau kriminalinių įvykių reporteriu. Vieną dieną pas mane atėjo kineziterapeutė, kuri teigė ką tik gydžiusi labiausiai ieškomą Vokietijos serijinį žudiką. Tikriausiai girdėjote apie vadinamąjį Akių Kolekcininką, grobdavusį vaikus, o paskui duodavusį tėvams keturiasdešimt penkias valandas ir septynias minutes savo atžaloms surasti. Jeigu nepavykdavo, jis šiuos nugalabydavo ir išpjaudavo dešinę akį. Liudininkės pavarde buvo Alina Gregorjeva. Iš pradžių niekas nenorėjo ja tikėti, nes moteris buvo akla, tačiau minėtasis liudijimas iš tiesų padėjo aptikti pėdsakus, kurie nuvedė pas nusikaltėlį, tuo metu laikiusį pagrobtą Tobiją Traunšteiną. Mes išlaisvinome berniuką, kol Akių Kolekcininkas jo sadistiškai neuždusino lifto šachtoje Kiopenike. Deja, per tą laiką psichopatas nužudė mano buvusią žmoną, pagrobė mano sūnų Julianą ir iškelė man ultimatumą pribaisiantis ir jį, jeigu laiku nespėsiu surasti.

Žinoma, viso to balsu neištariau. Dar ir todėl, kad Kristina Hiopfner pernelyg gerai žinojo šią istoriją. Juk jai teko man atstovauti visuose teisminiuose procesuose, į kuriuos įsivėliau medžiodamas Akių Kolekcininką.

Tad pakomentavau labai trumpai:

— Pone Althofai, atsakysiu į jūsų klausimą — medžiodamas serijinį žudiką, mačiau uždusintų vaikų išplėštomis akimis. Regėjau žmonių, suvyniotų į plastiko plėvelę, gulinčių tamsiame rūsyje, — jų gyvybę, kad nemirtų nuo atvirų pūliuo-

jančių žaizdų, nuo kurių puvo gyvi, palaikė plaučių ventiliavimo aparatai. Laikiau ant rankų nužudytą savo buvusią žmoną, pagrobiau iš operacinės ir taip pasmerčiau pražūčiai nekaltą žmogų, kad šis nuvestų mane pas sūnų. Taigi, mano atsakymas: deja, taip — man daugybę kartų teko išvysti baisesnių dalykų. Taip dažnai, jog dėl to palūžau.

Pažvelgiau į išplėstas priblokšto Althofio akis. Buvo matyti, jog vyras svarsto, ar priešais sėdi traumotas pamišėlis, ar patyręs ekspertas. Jei būtų šį klausimą uždavęs savo kaimynei, Kristina veikiausiai būtų atsakiusi, kad teisingi abu variantai.

— Tada... hm... jūs visgi padėsite mums? — paklausė jis praėjus minutei, per kurią visi tylėdami spoksojome vienas į kitą.

Svarsčiau, kaip kuo švelniau Althofui atskleisti tiesą, kad jis nesugniužtų nuo pečius prislėgsiančios naštos. Vis dėlto padariau išvadą, jog lengvo kelio nėra, todėl tiesiai šviesiai paklausiau:

- Ar jūsų dukra — kairiarankė?
- Taip, — sutrikęs patvirtino tėvas.
- Tada aš šios bylos nesiimsiu.

5

Tiesą sakant, pažadėtus pinigus būčiau turėjęs kur panaudoti. Be to, būčiau juos uždirbęs greitai. Už tokį honorarą galėjau susiremontuoti namus atstojantį laivą, kad šis vėl būtų tinkamas plaukiooti. Jis stovėjo įlankoje, kurios neįmanoma pamatyti iš vandens ir kurią galima pasiekti tik siauru takučiu per Griunevaldės mišką. Pastaruosius kelerius metus tai buvo mano nuolatinė gyvenamoji vieta.

Prieš tris mėnesius girininkas aptiko nelegalią prieplauką, pranešė apie ją atsakingoms institucijoms ir pasirūpino, jog būčiau priverstas parduoti kažkada buvusią mieliausią pasaulyje vietelę.

— Jūs išsikraustėte iš proto? — sukrėstas paklausė Althofas. — Koks, po velnių skirtumas, kuria ranka mano dukra žaidžia tenisą ar laiko rašiklį?

— Na... — aš apverčiau momentines nuotraukas taip, kad mergaitės tėtis ir mano advokatė jas gerai matytų, — ... visi sužalojimai padaryti dešinėje kūno pusėje.

— Ir?

— Pjautinės žaizdos, — parodžiau atitinkamą nuotrauką, — negilios, tačiau labai lygios. Be to, nė vienos nėra vidinėje pusėje.

— O kur jos? — šiek tiek per ramiai pasiteiravo Kristina Hiopfner.

Būdama baudžiamosios teisės specialistė, ji puikiai žinojo, apie ką kalbu.

— Ten, kur palyginti mažiau skauda.

— Kur lenkiate? — nerimo tėvas.

— Normanas, — pažvelgiau Althofui į akis, — tikriausiai niekaip nesusijęs su Antonijos sužeidimais.

— Po velnių, iš ko padarėte tokią išvadą?

Pakreipiau galvą tiek, kad sutraškėjo kaklo slanksteliai, bet tai nepadėjo atsipalaiduoti.

— Na, jau praėjo šiek tiek laiko nuo tada, kai dalyvavau teismo medicinos mokymuose, tačiau pailgi lygiagretūs pjūviai lengvai pasiekiamose vietose... Aš apžiūrėjau jūsų dukros riešus — ant jų nematyti nei griebimo, nei ginties žymių. Man tai panašu į klasikinį savęs žalojimo pavyzdį.

Atrodė, jog Klausas tuoj išsiners iš savo odos.

— Tai — užuomina, kad Antonija pati save...

— Ne tik užuomina.

— Bet... — Jis žiopčiojo kaip dūstanti į sausumą išmesta žuvis. — Kodėl ji turėtų taip elgtis?

Gūžtelėjau pečiais. Besižalojantys jaunuoliai patiria milžinišką psichologinę įtampą. Tai gali būti bandymas atsikratyti streso arba nubausti save. Galbūt Antonija mokykloje tapo patyčių auka, o gal traumą sukėlė tėvų skyrybos? Nepažinojau mergaitės pakankamai gerai, kad galėčiau nustatyti diagnozę, be to, neturėjau reikiamų įgūdžių perprasti jos paaugliškos sielos gelmes, tad atsakiau:

— Nežinau, kas ją verčia taip elgtis, tačiau kaip tik tai dabar būtina išsiaiškinti. Vis dėlto Antonijai nereikia nei advokatės, nei privataus detektyvo. Jai reikia psichoterapijos.

Althofas pašoko nuo kėdės.

— Bjaurus, niekingas privatus šnipeli, ką jūs sau leidžiate? Tiesiog ateinate į mūsų namus ir skleidžiate tokias siaubingas kalbas apie mano...

Vyras nutilo, bet ne dėl to, jog Kristina švelniai palietė jo ranką, o todėl kad, kaip ir mudu, išgirdo balsą:

— Tėti, prašau.

Visi tą pačią akimirką pasisukome į duris, kur stovėjo Antonija, atsiradusi taip staiga, kaip įjungus projektorių spindulių sukurtas atvaizdas. Nenučiuokiau, kiek laiko ji klausėsi vykusio pokalbio, tačiau buvo akivaizdu, jog gana ilgai. Mergaitė verkė, bet mes labai aiškiai supratome jos žodžius:

— Jis teisus.

Kai Antonija išeidama trenkė durimis, prie valgomojo stalo sinchroniškai krūptelėjome. Ji nubėgo tolyn koridoriu-mi, greičiausiai — atgal į savo kambarį.

6

— Kodėl panorote, kad ateičiau? Neabejoju, ir pati tai žinojote.

Prieš atsisveikindama Kristina Hiopfner palydėjo mane žemyn, iki pat daugiabučio namo laukujų durų. Stovėjome ant įvažiavimo keliuko, nuo kurio ką tik buvo nupūsti lapai, kaip ir dera aplink naujai renovuotą prabangų seną pastatą.

— Aišku, žinojau, kad nesiimsite bylos. Jau vien dėl laiko trūkumo. Tačiau apie savęs žalojimą? — Moteris susimąsčiusi sumosavo ranka, atrodė, tarsi imituotų į šonus siūbuojantį lėktuvą. — Taip, aš įtariau. Bet jus pakviečiau ne dėl savo kaimyno.

— O dėl ko?

— Dėl Antonijos. Pone Corbachai, turėjau galimybę praleisti su jumis daug laiko. Aš jus stebėjau. Tiesą sakant, netgi tyrinėjau. Ir žinau, kokį poveikį darote liudytojams, teisėjams bei prokurorams. Suprantu, kodėl buvote toks puikus policininkas bei žurnalistas.

— Mano darbdaviai laikėsi kitokios nuomonės, — atkirtau.

Tame sakinyje turėjo nuskambėti humoro gaidelė, tačiau jis pasirodė panašesnis į gailėstį sau, todėl pasijutau nemaloniai.

Advokatė paleido mano ranką, bet valingas jos žvilgsnis ir toliau laikė mane prikaustyta.

— Esate sąžiningas. Išskirtinis. Kalbėdamas niekada neinate tiesiai prie reikalo ir taip sukuriate ypatingą aurą, dėl kurios žmonėms norisi jumis pasitikėti. Vyliausi, kad taip pat nutiks ir su Antonija.

Na, viskas susiklostė pagal Kristinos planą. Prieš pokalbį su Althofu aš trumpai šnektelėjau su mergaite, tačiau tyčia

vien apie kasdieniškus dalykus. Nė žodžiu neužsiminiau apie prievartą, sužalojimus, jos tėvą arba Normaną. Vietoj to paprašiau patarimo, ar man vertėtų siųsti savo sūnui instagramo užklausą, ar taip vien pridaryčiau gėdos.

Kristinos žvilgsnis sušvelnėjo. Jame atsirado kažkas, ką kartkartėmis išvysdavau pastarosiomis savaitėmis ir kas nederėjo su įprastu profesionaliu teisininkės bendravimu išlaikant atstumą. Tai buvo melancholija.

— Po trijų dienų, — tyliai pasakė ji.

Pro mus nusklendė kaštono lapas. Jis leidosi ant žemės lėtai lyg muilo burbulas.

— Po trijų dienų, — patvirtinau.

Suskambo mano mobilusis. Pasinaudojęs proga atsisveikinau ir jau ketinau važiuoti atgal į savo namus, įrengtus laive. Kol jie dar priklausė man.

Trys dienos.

Tada turėsiu atlikti man skirtą pustrėčių metų laisvės atėmimo bausmę. Dėl Franko Lamano. Jaunuolio, kurį mokiau, kai jis savanoriavo laikraščio redakcijoje. O paskui mirtinai nukankinau.

— Klausau? — vidinėje ilgos striukės kišenėje apgraibomis ieškodamas savo senojo volvo rakto, atsiliepiu į nepažįstamojo skambutį. Tiksliau, nepažįstamosios.

— Ponas Corbachas?

— Taip.

— Tas žurnalistas?

— Kažkada buvau. Dėl ko man skambinate?

— Mano pavardė — Emilija Jagova.

Spėjau, kad pašnekovė ne vyresnė nei keturiasdešimties, nors buvo sunku tiksliai nustatyti dėl neapsakomo skausmo

jos balse. Atrodė, kad jis padarė gilius randus moters balso stygose, todėl įtariau, su kuo galimai turiu reikalą.

— *Ta* Emilija Jagova? — paklausiau ir įlipau į savo volvo.

Savaime suprantama, mano dėmesį patraukė penkiolikmetės Felinės atvejis. Prieš kelias savaites mergaitė, kaip įprasta, ryte išėjo iš namų, bet taip ir nepasiekė mokyklos. Nuo to laiko ji yra dingusi be žinios. Felinės likimas, apie kurį buvo neįmanoma neišgirsti dėl žiniasklaidoje kilusio bruzdesio, priminė mano ankstesnes bylas, su kuriomis niekada gyvenime nebenorėjau turėti nieko bendra.

Būtent todėl mano sprandas skausmingai įsitempė, kai Emilija Jagova patvirtino savo tapatybę ir pasakė:

— Pone Corbachai, esu visiškoje neviltyje. Man būtinai reikia jūsų pagalbos.

7

FELINĖ

— Tu vėl čia, — tarė mergina vardu Tabėja.

Felinė troško, kad ši egzistuotų tik jos košmariškuose sapnuose.

Tačiau Tabėja tebebuvo čia. Išblyškusi smulkaus sudėjimo juodaplaukė su kirpčiais, dėl kurių atrodė tarsi užsidėjusi šalimą ir panėšėjo į „Playmobil“* figūrėlę. Jau antrą kartą Felinė atsibudo po narkozės šiame kalėjime greta keistosios likimo draugės, cituojant vieną mėgstamiausių Olafo frazių, — pamišusios tarsi *kreko pavartojusi iguana*. Olafas — jos geriausias draugas, kuris dabar niekuo negalėtų padėti, jeigu ir norėtų.

Felinės galvoje išliko tik prisiminimų fragmentai apie pirmąjį prabudimą tą dieną, kai buvo pagrobta. Kažkokia figūra tykojo jos netoli Nikolo Ežero greitųjų traukinių stoties, kur mergaitė trumpindama kelią mynė siauru miško takeliu. Barzdotas vyras su žemai ant veido užsmakta kepure šuktelėjo, kad iš dviračio krepšio iškrito šalikas, todėl Felinė stabtelėjo pažiūrėti. Ir taip nulėmė savo likimą. Ji išgirdo garsą — po sunkiais batais lūžtančios šakos traškėjimą. Dar nespėjusi atsisukti pajuto, kaip kažkieno delnas užspaudė burną, o tada šnerves pasiekė aitrus kvapas ir akyse užtemo.

Kai vėl atsipeikėjo, vilkėjo nudriskusius naktinius marškinius, surišamus už nugaros, kaip ir Tabėja. Kaip vėliau suži-

* Vokiečių įmonės gaminama žaislų linija.

nojo, čia, apačioje, pakaitinių baltinių nebuvo. Jos pagrobėjas (o gal jų buvo keli?) bent jau pasirūpino higienos reikmenimis, tokiais kaip dantų šepetėlis, pasta, šampūnas, dušo želė bei tamponai. Ir, laimei, užuolaida, dengiančia biotualetą.

Pamažu suvokus situacijos beviltiškumą, Felinę ėmė pykinti. Nepažįstamasis ją nurengė ir įgrūdo į kalėjimą, kol ji neturėjo sąmonės, o dabar buvo priversta dalintis erdve su keista, jeigu ne visiškai išprotėjusia mergina.

Tai pasikartotojo ir antrą sykį.

Keistoji likimo draugė vėlei sėdėjo greta. Tabėjos ranka it negyva žuvis ir vėl palietė jos kaktą. Felinė paprašė liautis glosčius jai galvą, ir Tabėja, kuriai tikrai buvo ne mažiau dvidešimties, įsižeidusi lyg mažas vaikas nusikeberiojo nuo dviaukštės lovos.

Mergaitė atsisėdo ir apsidairė. Aplinkos daiktai, kuriuos atpažino, dar labiau sustiprino pykinimą.

Tėti, tu išsiuntei mane atgal į pragarą. Ir niekas nepasikeitė.

Ši vieta atrodė nepakenčiama ne dėl to, kad joje stigo langų, o todėl, kad čia buvo visa kita: pilkas kilimas ir daugiafunkcis žurnalinis staliukas, kurį galima paaukštinti, jeigu prireiktų naudoti kaip valgomąjį stalą.

Dviaukštė lova stovėjo priremta kiek įmanoma arčiau puslankio formos sienos. Viršutiniame aukšte pakako vietos dviem žmonėms, o apatiniame dunksojo knygų lentynos bei spintelės, taip pat buvo įrengta dar viena miegojimo zona „svečiams“ — taip visiškai rimta veido išraiška paaiškino pamišėlė, su kuria Felinė buvo įkalinta.

Aš pabudau iš blogo sapno ir atsidūriau košmare, — pagalvojo pagrobtoji, antrą kartą suvokusi, jog kaulėta būtybė dėmėtai naktiniais marškiniu bei iki kraujo nukramtytais

nagais nėra jos vaizduotės vaisius. Tabėja buvo tokia pat reali kaip ir mikrobangų krosnelė ant virtuvės spintelės bei išgaubtos betoninės „cisternos“ sienos.

Cisterna.

Taip Felinė vadino šį būstą, nes, skirtingai nei kameros, rūšiai ar pašiūrės, kurias buvo mačiusi siaubo filmuose, jos kalėjimas turėjo ne duris, o dangtį. Tai buvo liukas pačiame lubų centre, panašus į mergaitės įsivaizduojamą povandeninio laivo įėjimą. Šis buvo įrengtas apie tris metrus virš jos galvos ir be kopėčių nepasiekiamas net atsistojus ant lovos. Ir net jei gu pavyktų pirštų galais paliesti išgaubtą plieninį užraktą, tai būtų visiškai nenaudinga, nes atidarymo mechanizmą galima valdyti tik iš išorės.

Iki šiol tai įvyko vos vieną kartą. Sunkus liukas netikėtai atsivėrė, ir nuo cisternos viršaus nusileido virvinės kopėčios su pritvirtintu prie apatinės pakopos raštelium, kuriame buvo parašyta: *Feline, mūsų laukia išvyka. Užsimauk ant galvos maišą — jį rasi spintoje. O tada lipk pas mane.*

Ir ji tai padarė. Aklai lipo kopėčiomis aukštyn, kol stiprios rankos ją pagriebė ir iškėlė iš cisternos. Tada pamišėlis, nenorėdamas išduoti, ko toliau imsis, sušvirkštė kažkokio preparato. Antra narkozė per keletą dienų. Kai atsipeikėjo, Felinė sėdėjo prirakinta mikroautobuse ir visą amžinybę mintyse kūrė pačius šurpiausius savo likimo scenarijus. Numatė viską: kankinimus, siaubą, net mirtį. Tik ne tai, kad staiga durys atsidarys, ir ji išvys tėtį.

Kuris sugrąžino dukrą į pražūtį.

Pagalvojus, kaip arti laisvės buvo atsidūrusi, mergaitei iš akių plūstelėjo ašaros.

Kodėl, tėti? Na, kodėl?

Tada jai suleido dar vieną injekciją. Taip Felinė vėl atsidūrė cisternoje, kurioje apimta visiškos nevilties tūnojo jau ištisas dienas, — o gal net ir savaites, — stengdamasi neišprotėti.

Čia nebuvo nei laikrodžių, nei langų, todėl niekaip negalėjo pastebėti dienos ir nakties kaitos. Tik tarp lovos bei virtuvės baldų komplekto kybojo lempučių girlianda. Šį vienintelį požemyje įrengtą šviesos šaltinį kažkas reguliariai išjungdavo ir neįjungdavo valandų valandas — tikriausiai tam, kad belangėje slėptuvėje imituotų dieną ir naktį. Tada Felinei tekdavo aklinoje tamsoje tūnoti su ta pamišėle, kuri kartkartėmis stauga puldavo draskytis kaklą bei dilbius. Tai matant mergaitėi irgi pradėdavo niežtėti odą.

Ar čia, apačioje, aš taip pat greitai neteksiu proto ir imsiu žaloti save kaip Tabėja?

Užmerkusi akis Felinė trumpam nugrimzdo į neramų miegą, kurio nepakako kūnui visiškai atgauti jėgas nuo besikartojančių narkozių. Pabudo nuo vibravimo, verčiančio cisterną periodiškai sūpuotis ir kartu sukeliančio dar vieną reiškinį, kurį ji vieną dieną atsitiktinai pastebėjo. Kai ką, ko tinkamas panaudojimas galėjo nulemti gyvenimą arba mirtį.

Felinė atsisėdo ir įsiklausė tamsoje.

Ar Tabėja miega?

Girdėjo tolygų kvėpavimą, retkarčiais pertraukiamą „suyventinės“ knarktelėjimų. Mergaitė tyliai palietė paslaptį, kurią buvo paslėpusi po čiužiniu lovos galvūgalyje.

Pagrobėjas nepastebėjo, kad mokyklinėje kuprinėje, Felinės rastoje spintoje šalia drabužių, vidinėje kišenėje tarp knygų, rašiklių bei popieriaus lapų, buvo laikrodis. O gal jis tyčia šį paliko?

Kokia prasmė kažko neduoti įkaitui, jeigu vis tiek planuoja labai greitai atimti jo gyvybę?

Felinė užsitraukė ant galvos antklodę, kad Tabėja nepamatytų, kaip ji paspaus mygtuką, įjungiantį laikrodžio ekrano apšvietimą. Paauglė nepasitikėjo mergina, akivaizdžiai kamuojama Stokholmo sindromo, nes ši garbino savo pagrobėją ir vadino jį „draugu“. Atrodė, jog gyvendama cisternoje Tabėja kasdien darėsi keistesnė. Ji vis stipriau draskėsi, šlovino savo kalėjimo prižiūrėtoją, norėjo už jo ištekėti ir netgi buvo pasiruošusi atiduoti už jį gyvybę.

O gal mergina tiesiog buvo talentinga aktorė? Juk įmanoma, kad pagrobėjas Tabėją paskyrė sargybine?

Jeigu taip, jai nieku gyvu negalima sužinoti, kad aš turiu...

— Kas, po velnių?..

Felinė suriko.

„Playmobil“ figūrėlę primenantis veidas sušmėžavo virš jos taip pat staiga, kaip ir buvo nutraukta antklodė.

Tabėja įniršusi išplėšė laikrodį mergeitei iš rankų.

— Ką, po paraliais, čia nuo manęs slepi?

8

CORBACHAS

Man sunkiai sekėsi įkurti krosnį. Beržinės malkos buvo drėgnos, ir kai galų gale pavyko, visa vidurinė laivo dalis skendėjo dūmuose. Atidariau liuką ir atsiprašiau savo viešnios, kuri ką tik buvo įveikusi pirmą intelekto išbandymą. Vakar ji atidžiai išklausė aiškinimo ir šiandien popiet lengvai rado kelią į mano būstą. Niekada anksčiau čia nepriiminėjau svečių. Laivas buvo mano prieglobstis — atoki vieta, kurioje galėjau pasislėpti. Jį pasiekti buvo taip nepatogu, jog iš pradžių vyliausi, kad eidamas į pakrantę neasfaltuotu takeliu per pomiškį bei samanas sugebėsiu atsikratyti visų mane kasdien persekiojančių demonų. Tačiau ši viltis jau seniai užgeso.

Kitados rasti kelią į mano „oazę“ buvo dar sunkiau. Visada stengdavausi, jog niekas nepastebėtų, kaip prieš pat Potsdamą iš Nikolskojės kelio pasukdavau į mišką. Buvau toks paranojiškas, kad pirmiausia nuimdavau valstybinius numerius ir tik tada savo aplamdytu volvo braudavausi per gervuogynus. Važiuodavau, kol mašina gerokai nutoldavo nuo kelio, ir net giedrą dieną jos negalėjai pamatyti. Bet tada mano slėptuvę aptiko Alina Gregorjeva. Ji atėjo ir papasakojo apie savo patirtį su pacientu, kurį gydė. Moteris manė atpažinusi labiausiai ieškomą Vokietijos nusikaltėlį. Nuo to laiko savo namuose jau nebesijaučiau taip gerai kaip anksčiau.

— Ruošiate daiktus sandėliuoti? — paklausė Emilija.

Mudu sėdėjome vienas priešais kitą ant dviejų prikrautų kartoninių dėžių, kurių buvau pridėjęs visame laive. Iš savo vietos moteris tiesiai už grotuoto lango matė gluosnį – šis, pasviręs virš įlankos, buvo tapęs natūralia stogine, užstojančia laivą iš vandens pusės.

— Manau, viską išmesiu.

Gurkštelėjau iš skardinio puodelio. Tirpi kava su pieno milteliais. Supratau, kodėl Felinės motina atsisakė gėrimo, bet mano laivo virtuvė nebuvo skirta išrankiems svečiams, o šios pamazgos — skanios.

— Negaliu sau leisti išsinuomoti garažo. Keliausiu į kalėjimą.

— Žinau, — atsakė viešnia, ir manęs tai nenustebino.

Nors man paskelbtas nuosprendis nesukėlė didelės audros žiniasklaidoje, bet ir nebuvo visiškai nuslėptas. Teismo procesas tęsėsi dvejus metus, nes Kristina Hiopfner pasinaudojo visomis vilkinimo galimybėmis. Ji įtikinamai argumentavo prokurorams, jog nusikaltimus, kuriais buvau kaltinamas, padariau atsidūręs gyvybei pavojingoje situacijoje, todėl turiu būti atleistas nuo baudžiamosios atsakomybės. Net pats akimirką patikėjau savo nekaltumu, tad sutikau pasirašyti apeliaciją, kuria apskundėme pirmosios instancijos nuosprendį. Vertinant iš dabartinės situacijos, tai buvo klaida, tačiau ji padėjo išsikovoti dar vieną atidėjimą, tad galėjau daugiau laiko praleisti su savo sūnumi Julianu.

Galų gale man vis tiek nepavyko atsikratyti kaltės. Maniau, kad Martino Liuterio ligoninėje ant operacinio stalo gulintis sunkiai sužeistas Frankas Lamanas yra mano ieškomas Akių Kolekcininkas. Ir turėjau pagrindo tuo tikėti, nes manasis savanoris pats prisipažino telefonu. Nė nenutuokiau, kad jį prisipažinti privertė kitas nusikaltėlis, kuris pokalbio metu

laikė nelaimingajam prie smilkinio prispaudęs pistoletą. *Mikas Šolokovskis-Šolė.*

Kadangi tikėjau, jog Frankas laiko pagrobęs mano sūnų, negalėjau rizikuoti — o jei būtų numiręs ant operacinės stalo, nespėjęs atskleisti Juliano buvimo vietos? Taigi, įsiveržiau ir priverčiau anesteziologą prižadinti jį iš nejautos. Tai Lamanui kainavo gyvybę, o man — laisvę. Galiausiai buvau nuteistas ne už žmogžudystę, kaip reikalavo prokuratūra, o „tik“ už kūno sužalojimą, pasibaigusį mirtimi. Nuosprendis priimtas atsižvelgiant į mano ypatingą emocinę būseną.

Vis dėlto Kristinai Hiopfner nepavyko išsiderėti mažiau nei ketverių metų, iš kurių dvejus su puse neabejotinai turėsiu atsėdėti. Tačiau nepykau — netgi priešingai. Buvau be galo dėkingas vien už tai, kad laiko iki nuosprendžio neprivalėjau praleisti areštinėje. Mano nuomone, bausmė buvo teisinga. Net jeigu Frankui grėsė mirtis operacijos metu, — tokia tikimybė tikrai egzistavo, — nekilo jokių abejonių, jog aš sąmoningai atėmiau iš jo galimybę likti gyvam.

— Kada ten keliausite? — paklausė Emilija.

— Poryt.

— O... — ištarė. Mačiau, kad jautėsi priblokšta. — Taip greitai? — Buvo akivaizdu, jog šios informacijos žiniasklaidoje moteris nepastebėjo. — Tikėjausi, kad jums liko šiek tiek daugiau laiko. Bijau, jog nesuspėsite man padėti, — ėmė stotis ji.

— Gal pirmiausia papasakokite, kas apskritai jus atvedė pas mane, — paprašiau. — Nenorėjote apie tai kalbėti telefonu.

Ponia Jagova vos pastebimai linktelėjo ir vėl atsisėdo. Jos žvilgsnis nukrypo į laivo virtuvėje mirguliuojančią malkinę krosnį. Kartu su aliejine lempa, kurią buvau pakabinęs ant kabliuko po žemomis lubomis, ši salone kūrė kone romantiš-

ką atmosferą, visiškai nederančią su vizito tikslu. Spėjau, kad mano viešniai patinka blankus apšvietimas. Gelsvai rausva šviesa veikė kaip vaizdą „plaunantis“ filtras, šiek tiek slopinantis ryškias jos sielvarto linijas. Emilija atrodė pavargusi kaip žmogus, jaučiantis stiprėjančius peršalimo simptomus, tačiau negalintis atsigulti į taip trokštamą lovą, nes jo laukia neatidėliotina ir labai sunki užduotis. Vis dėlto buvo sunku pasakyti, ar mėlynos moters akys tikrai blizgėjo nuo pakilusios temperatūros, ar ji verkė, ar reikėjo kaltinti vėl už lango prasidėjusią dulksną. Tamsūs plaukai taip pat buvo drėgni. Pečius siekianti „arklio uodega“ žvilgėjo kaip tepale išmirkyta virvė.

— Nežinau, nuo ko turėčiau pradėti, — sumurmėjo Emilija ir nukreipė žvilgsnį į savo batus.

Moteris avėjo pusbačius, kurie atrodė per maži ilgoms jos kojoms. Beeinant miško takeliu šie aplipo moliu; jis jau spėjo sukietėti ir virsti pluta. Nė kiek neabejojau, kad iki dukros dingimo dauguma vyrų poniją Jagovą apibūdindavo kaip „gražią“, „patrauklią“, gal net „gniaužiančią kvapą“. Deja, sielvartas atėmė bet kokį jos žavesį. Oda pasidarė dėmėta, o kitados ryškūs veido bruožai aplink aukštą kaktą bei išlenktus skruostikaulius dabar atrodė tokie pat glebūs kaip ir rankos paspaudimas, kuriu mane pasveikino.

— Tikriausiai tai dėl Felinės, — paskatinau ją kalbėti.

Emilija linktelėjo.

— Ar jums kilo problemų dėl policijos tyrimo?

— Man kilo problemų dėl savo vyro.

Sustingau. Kavos puodelis taip ir liko iškeltas ore priešais veidą — daugiau nebeišgėriau nė gurkšnio.

— Kokio pobūdžio?

Moteris pakėlė į mane akis. Intuityviai pajutau, jog būtent

šio momento ji laukė. Emilija intensyviai svarstė, ar galima manimi pasitikėti, ir dabar pasiekė tašką, nuo kurio kelio atgal nebebuvo.

— Tai įvyko mažiau nei prieš savaitę. Išėjau miegamajame. Mes gyvename Nikolo Ežero rajone.

Iš daugybės apklausų, kurias atlikau dirbdamas policijos pareigūnu, o vėliau — ir iš pokalbių, kuriuos man buvo leista vesti kaip žurnalistui, žinojau: kas bijo svetimam žmogui patikėti tai, ką ketina pasakyti, yra linkęs tuščiai plepėti. Tokie žmonės papildo sakinius nereikšminga informacija, nes bando atitolinti akimirką, kada bus atskleistos juos slegiančios baisybės.

— Taigi, išgirdau, kaip nuaidėjo durų skambutis. Tai mane supykde, kadangi buvau ką tik užmigusi ir žinojau, jog, nepaisant išgerto valiumo, artimiausiomis valandomis daugiau nebebavyks nusiraminti. Mes nelaukėme lankytojų, tad kas ten galėjo būti? Kaimynai mūsų vengia, beje, kaip ir dauguma draugų, — jie atsiribojo, tarsi vaiko netektis būtų užkrečiama liga. Negaliu jų dėl to kaltinti. Šiaip ar taip, tie keli likusieji, kurie išveria mūsų vienaukščiame name viešpataujančią tylą, dabar nebeateina neišpėję.

— Vadinasi, į jūsų duris paskambino, — gražinau viešnią atgal prie monologo ištakų.

— Mano vyras, Tomas... jis atidarė duris ir išėjo laukan, kas mane labai nustebino.

— Kodėl?

— Be perstojo lijo — kaip ir šiandien. Tomas avėjo tik šlepetes, mūvėjo plonas kelnes. Nepaisant to, jis labai ilgai tokiu bjauriu oru prabuvo lauke.

— O kas skambino į duris?